

В. „Народно Съзнание“ из-
лиза единъжъ въ недѣлята—
въ четвъртъкъ.

Цѣната му е:

За година лева 6.
„ 6 мѣсеца „ 3.
„ 3 „ „ 2.

Единъ брой 15 стотинки.

НАРОДНО

СЪЗНАНИЕ

ПОЛИТИЧЕСКО-КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

ГОД. I.

ШУМЕНЪ, 24 ОКТОМВРИЙ 1887 Г.

БРОЙ 17.

ШУМЕНЪ, 23 Октомвр. 1887 г.

Читателитѣ на в. „Народно Съзнание“ сж вече извѣстни за откриванieto на Народното Събрание въ минхлий четвъртъкъ, на 15-й тоя мѣсець. Въ минхлий брой ний неможахме да съобщимъ тая радостна вѣсть, защото вѣстникътъ ни се вече отпечатване, когато тя пристигна по телеграфътъ.

Отъ 6-й Септември, деньтъ въ който се провъзгласи съединението на Южна България съ Княжеството, вътрѣшното уреждане въ страната биде запарено по неволи: войната съ Сърбия, съзаклятието противъ Князь Александра, отношенията сирѣмъ Руссия, всички тия не давахъ възможность да се успокоимъ, да си помислимъ за нуждитѣ, които ще помогнатъ за вътрѣшното зазакчанье на държавицата ни, за нейното морално и материално въздиганье. Да си кажемъ правичката, кризата, която проживѣхме и която още не се е свършенно прѣмахила, задържа напредъитѣ на татковината ни на нѣли десетъ години, разнебити много, отъ това което се бѣше усилло да се тури на единъ редъ. Нѣколко години ще ни трѣбватъ само да можемъ да върнемъ изгубеното, да поправимъ разнебитеното и да достигнемъ до тамъ, до гдѣто ни намѣри 6-й Септември. Разумѣва се, въ замѣна на тая загуба, която ни принесе кризата, ний придобихме едно увеличенье на територията, ний можахме да се съединиме съ братията си отъ Южна България и, по тоя начинъ, да се сгруппиратъ по-вече дѣйци, които да работятъ задружно по нѣти на прѣусѣвѣването ни.

Отъ казаното до тукъ се види, че на едно обикновено Народно Събрание въ дѣшно време тѣжи голѣмъ товаръ, голѣма отговорность. Не сме имали до сега обикновено Народно Събрание, на което да сж били обирхити погледитѣ на народътъ съ такъвъ интересъ и съ такова очакване, както на Народното Събрание, което засѣдава днѣсь.

Ний ще си позволимъ въ общи черти да искажемъ нашето мнѣние за прѣдстоящата работа на Народното Събрание, която е и указана въ Тронното Слово, като се надѣваме, че не ще се протѣжуватъ злѣ наитѣ думи, нѣщо, което у насъ е станжло обичай, щомъ се иска да се достигне извѣстна цѣль.

Слѣдъ всичкитѣ тия кризи, които прѣживѣ татковината ни въ расстояние на двѣ години, първата грижа на Народното Събрание трѣба да бжде, да потрѣси нѣрътъ за уталожванието на

развѣлнуванитѣ духове, за изцѣряванието на всички рани, които вътрѣшно ни подѣждатъ и които, ако си останжтъ тѣй, ний, смѣло можемъ да си го кажемъ, само ще мислимъ, че уреждаме, кога въ сжщность ний ще покриваме ранитѣ съ пластиръ, а тѣ отъ вътрѣ ще си работятъ, ще разрушаватъ организмътъ до като го ствършенно уничтожжтъ. Като се оставятъ на страна инатѣт и вироглавството, да се сгруппиратъ всички честни дѣйци около Н. Ц. Височество и съ еднаква енергия да се заловятъ за подобряването на работитѣ у насъ. Съ раздуване огньтъ на омразата мѣжду водителитѣ на народътъ, съ монополизиране на патриотизмътъ, не ще се направи нищо, по само ще се лѣжемъ, че сме направили нѣщо. Не е да не сме се увѣрили всички, че щомъ се прибѣгва до въкашна помощ и сѣбно желание да си имаме покровители, ний никога не ще можемъ да влѣземъ въ нормалния нѣтъ на прѣусѣвѣването. Единичкото, което всички трѣба да признаеме, е: да бждемъ силни противъ въкашнитѣ домогвания, а, слѣдователно, и да можемъ спокойно да се уреждаме вътрѣшно; трѣба да работиме въ съгласие, трѣба да си го знаеме, че не трѣба да чакаме помощ отъ вънъ, по сами да си помогиме. Ний мислимъ, че всички сж вече увѣрени въ тая истина, че тая сжжна неспития, която прѣтѣглихме въ двѣ години, трѣба да е докарала умътъ ни въ главата. Ако и сега не сме дошли до това съзнание, ако и сега още не ще искаме да си жертвуваме частнитѣ интереси и каприци за благого на татковината ни, ще рѣче, че ний не сме хора способни да се уреждаме сами и че не ни бива безъ чуждъ хомотъ, който да ни истрива вратоветѣ. Нито русси, нито нѣмци, нито англичани можжтъ да мислятъ и да направятъ за България тѣй, както можемъ ний сами да мислимъ и да направимъ. Ако очакваме отъ вънъ нѣкаква помощ, ний трѣба да си го знаемъ както двѣ и двѣ—четри, че тази помощ не ще ни се даде безъ да жертвуваме поне частъ отъ най-сжжнитѣ си идеали за татковината ни.

Друго нѣщо, което ний вѣрваме, че всички партии у насъ сж разумѣли добръ, е пазенето Конституцията непокажжта. Отъ тая истина трѣба да бждемъ всички въодушевмени. Да се обяснимъ. Ако народътъ си даде правдинитѣ, въ какъвто ще да е размѣръ, въ ржцѣтъ на една личность или на правителството, той ще си изгуби гаранцията, че сутрѣ или другий день едно

министерство не ще поиска да се въсползува отъ властѣта си и хвърли България или нейнитѣ интереси въ ржцѣтъ на нѣкоя въкашна коварна политика. Отговорностьта на държавния глава прѣдъ Великото Народно Събрание и на Министерството, прѣдъ обикновенното Народно Събрание сж нашата гаранция, че не ще се сбжде нѣкога горнето ни прѣдположение. Министерскитѣ кризи и прѣвратитѣ, които станжжж у насъ, трѣба да сж ни научили на умъ и разумъ въ това отношение; ако народътъ не пмане тия правдини въ ржцѣтъ си, ний днѣсь нѣхмѣ да си спомѣнуваме, че е сжществувала нѣкога България, свободна и независима.

Трете. Да се ограда Държавний Глава отъ нападения чрѣзъ печатитѣ, по никога не трѣба да се ограничава свободата на печата тѣй, както си го искатъ нѣкои, които въ мжтна вода искатъ да ловятъ риба. Дѣлата на министерствата трѣба свободно да се критикуватъ—единичката гаранция да бжде народътъ освѣстенъ въ всичко, и ний не можемъ да разумѣемъ конституция, безъ да се даде възможность народътъ да се освѣтлява въ работитѣ на едно отговорно министерство.

Четвърто. Да се вземжтъ мѣрки отъ Народното Събрание за строгото приложенье на законитѣ, безъ което послѣднитѣ не важжтъ нищо. Примѣритѣ сж прѣдъ насъ отъ нѣколко години на самъ.

Тѣзи сж въ общи черти нашитѣ възгѣдове за ввеждането на татковината ни въ нормалния нѣтъ, въ нѣтътъ на прѣусѣвѣването и, ний сме увѣрени, че тѣзи наши възгѣдове ще бжджтъ безпристрастно оцѣпени отъ всички, които мидѣятъ за България, които искатъ да даджтъ покой на тоя измжченъ народъ. И на народнитѣ прѣдставители прѣдетон тия важни въпроси да обездѣятъ и на основания тѣхъ, да приематъ и одобряватъ законопроекти. За една погрѣшка само, за едно прѣбързване и необмислованье здраво народътъ и потомството ще проклинатъ за всѣкога виновнитѣ.

На 15 того Н. Ц. Височество, Князь Фердинандъ е отворилъ Камерата и произсѣлъ слѣдующето тронно слово:

Господа Прѣдставители!

Слѣдъ сѣбитѣта, които отечеството ни проживѣ, честитѣ се считамъ, че мож да поздравя въ Столицата Сл прѣдставителитѣ на Моя народъ, които сж патсварени съ тѣжката, по приятна обязаность да ра-

Статии и дописки се не-
проваждатъ до редакционния
комитетъ на вѣст. „Народно
Съзнание“, а пари и поржч-
ки до отговорникътъ.

За частни обявления се пла-
ща по 15 ст. на рѣдъ за всѣ-
ко първо печатанье и по 10
ст. за всѣко послѣдующе.

Неплатени писма не се при-
ематъ.

Ржкописи назадъ не се по-
вращатъ.

ботятъ съвмѣстно съ правителството Ми за благо и величието на България и за нареждането на държавните ни работи.

Избранъ единодушно отъ Българския народъ за Князь на България, Азъ счетохъ за свой священный дългъ да дойдъ часъ по-скоро въ Моето ново отечество и да поема браздигъ на управлението.

Отъ деня на Моето встъпване на Българския прѣстолъ реда, тишината и обществената безопасностъ напълно се възстановиха, и Азъ съ голѣма радостъ забѣлзвамъ, че Моя любезенъ народъ се е прѣдалъ на своитѣ мирни занятия, отъ които много зависи неговото морално и материално повдигане и укрѣпяването на симпатитѣ къмъ България на НЕГОВО ИМПЕРАТОРСКО ВЕЛИЧЕСТВО Султана и на Великитѣ Сили.

Господа Прѣдставители!

Любовта и прѣданността, които искаха и неказватъ къмъ Мене доблестния Мой народъ и храбрата Ми войска, даватъ Ми сила и куражъ да се посвѣтя всѣцѣло на великото народно дѣло и да работя неустанно за напредъка, славата и щастieto на Нашето мило отечество.

Господа Прѣдставители!

Правителството Ми ще Ви прѣдстави нѣкои важни законопроекти и прѣдложения по държавните ни работи, за разгледанieto и рѣшението на които, убѣденъ съмъ, ще употребите всичката изискуема сериозностъ, старание и вѣщина.

Като призовавамъ Божието благословение надъ Вашитѣ дѣла и трудове за благо на отечеството, обявявамъ първата редовна сесия на V-то обикновено Народно Собрание за открита.

Фердинандъ.

На 19-й того Народното Собрание вотираше единодушно слѣдующий отговоръ на тронното слово:

ВАШЕ ВИСОЧЕСТВО!

Прѣдставителитѣ на българския народъ, свикани на извънрѣдна сесия, слѣдъ толкова тяжки испити, които страната прѣкара, сж щастливи, че могатъ да под-

несатъ, подъ стопитѣ на Ваше Царско Височество, чувствата отъ дълбока признателностъ и горѣща любовъ, които народа питае къмъ своя Суверенъ. Ний не намираме думи да изразимъ нашата благодарностъ къмъ Ваше Царско Височество за да Ви благодаримъ за благородството и за самопожртвуванието, което показахте, като приехте избора за Князь на България, и дойдохте въ новото си отечество да вземете браздигъ на управлението, и да избавите така страната отъ опасноститѣ, на които тя бѣше изложена.

ГОСПОДАРЮ!

Отъ възлизанието Ви на българския прѣстолъ, спокойствието, сигурността и публичниятъ рѣдъ въ Държавата сж се напълно възстановили; всичкитѣ български граждани сж се прѣдали на тѣхнитѣ мирни занятия, и всѣкой, слѣдъ толкова смутни и пълни съ опасности врѣмена, като намира тишина и спокойствие, има вѣра въ едно честито и велико бъдеще.

ВАШЕ ВИСОЧЕСТВО!

Съ голѣмо задоволствие изслушахме ний думитѣ на Ваше Царско Височество, относително симпатитѣ на Н. И. Величество Султана и на другитѣ Велики Сили къмъ България; надѣваме се, че правителството, подъ Вашето мадро и искусно управление, ще употребѣи всичкитѣ усилия за да направи да се уголѣмятъ тия симпатии и да запази добри и приятелски отношения съ всичкитѣ Сили.

ГОСПОДАРЮ!

Любовта и прѣданността на народа и на храбрата Българска войска къмъ личността на Ваше Царско Височество ще се увеличаватъ всѣки день, и сж единъ залогъ за защитата на Българската корона, която Вий носите блѣскаво и достойно. Прѣдъ никакви жртви не ще се спре народа, кога се касае да поддържа своя скъпъ Вожда въ неговитѣ усилия за щастieto, величието и славата на нашето скъпо отечество, както и за да запази своитѣ права и интереси.

ПОДЛИСТНИКЪ.

МАЛКОТО ВѢСТНИКАРЧЕ

очеркъ изъ американский животъ.

отъ

Сарра Бутцеръ.

Прѣвелъ

В. Юрдановъ.

Вечерна поща! Издание въ четри часа..... Вѣстници господи!

Надвечеръ на жгѣла на Бродвей Уипонъ Скверъ въ Нью-Йоркъ се натрунахъ толкова народъ, щото въ това врѣме едно малко вѣстникарче едвамъ можеше да си отвори пътъ между навалищата. Съ помощта на лактѣтъ си то едвамъ се провираше и съ глѣзавостта на една котка сновеше ту назадъ, ту напредъ, викащицъ съ остъръ гласъ:

— „Таймсъ“! „Хералдъ“! „Трибюнъ Постъ“! Безъ да обраца внимание, че минувачитѣ го тласкаха, момчето се провираше напредъ. Безъ да глѣда на непрестаннитѣ викония на отрицателнитѣ жестове. . . . безъ да глѣда на гроз-

нитѣ приказания отъ первознитѣ минувачи да млякне, виконетѣ на момчето се разпасиха съ прѣдишното монотонно еднообразие по улицитѣ.

— Вечерни вѣстници, господи!

— Хей, момче! донеси вѣстникитѣ тука! викаше единъ шипкавъ господинъ изъ омнибусятъ, който вървеше, и момчето съ една прѣгавнина, която му е станжала приемика, се промъкна мѣжду сповияцитѣ по венчки страни фойтони, и тѣжко дишащицъ се покачва на стъпалото на омнибусятъ.

— Вечерни вѣстници ли, господине? съ сериозенъ тонъ пита то. — Благодаря Ви.

То се вглѣдва внимателно въ навалищата и тогава вече скачва отъ омнибуса и се връща на мѣстото си.

Наблизо друго едно момче едва що слѣзва отъ една карета, която лѣтѣше бържѣ. Погледитѣ на двѣтъ момчета се срѣщатъ.

Радостния викъ на второто момче, облѣчено въ празнични дрѣхѣ, съ болка се отзова въ ушитѣ на нашето малко вѣстникарче.

То мълчишкомъ се здрависна съ брата си.

На тротуара тий си подадохъ единъ другъ ржка.

— Да ли сжмъ закъснялъ?

— Да, Вилли.

— Мама умрѣ ли? съ страхъ извика то, гласътъ му се прѣсѣче отъ сълап, но то се бореше съ

ВАШЕ ВИСОЧЕСТВО!

Като признаваме напълно, колко е нужно и важно да се турятъ въ добъръ рѣдъ вътрѣшнитѣ работи на страната, ний ще изучимъ съ грижа и внимание всичкитѣ законопроекти и прѣдложения, които книжеското правителство ще прѣдстави на Събранието, и ний ще направимъ всичко което ще ни бжде диктувано отъ нашата длъжностъ и отъ интереситѣ на отечеството.

Да живѣе Негово Царско Височество Фердинандъ I, Князь Българский!

ДНЕВНИ НОВИНИ.

МѢСТНИ.

Кмета, Начко, е издалъ обявление за радостната вѣстъ, че Шумненскитѣ избори за прѣдставители били приети отъ Камарата. Ний, асж, малко вѣрвахме, че тѣ ще бждатъ касирани. Тамъ хора трѣбать, кой ще остане послѣ.

Слѣдъ издаването на това обявление, бай Ф. Неиковъ, за подигравка, е казалъ да ни се прати единъ листъ за обнародване. Бе Филъ, гдѣто хората ще четатъ това въ нашия вѣстникъ, не ще направимъ злѣ, бе карданъ, да го залѣпимъ на твоето мѣдно чело и да ходимъ по цѣлъ градъ, за да чете мало и голѣмо потвърдението избора на твоитѣ авджии. — Сега ще излъземъ непрѣменно нѣкой каджий нѣгдѣ!

Сега вече гражданитѣ трѣба да поканятъ народния прѣдставителъ, Или Маджарова, да побърза въ София — защото ораторитѣ трѣба да сж китъ, а не да стоптукъ. Какво спира бай Маджарова въ Шуменъ, не знаемъ навѣрно, нъ той трѣба часъ по-скоро да иде въ София. Да не се е отрѣкълъ отъ почетеца, която му се даде на 27-й Септемврий? Народъ ще облъче черно тогава!

На 17 т. м. се изпроводи по пощата единъ протестъ до Г-на Прѣдсѣдателя на Народното Собрание противъ изборитѣ на 27 Септемвр. въ Шумненската околия. Протестътъ е

себе си.

— Тя умрѣ нощѣсь, беззвучно расказа вѣстникарчето съ отпуснати на долу очи, — токо що бѣхъ пристигналъ у дома отъ телеграфа, дѣто бѣхъ отишълъ да ти телеграфирамъ тя тя си бѣше заспала толкова спокойно искаше ѝ се да те дочака

Разказвача млякна. Той си наклони главата на страна и си зачувърка вѣстникитѣ. Той се мъчеше да не глѣда на брата си.

Вилли не бѣше юнакъ. Той се обърнѣ къмъ улицата и, притискащицъ си очитѣ съ горящата страна на ржцѣ си, почна да плаче съ подеманне.

— Вилли!

Гласътъ на по голѣмия братъ бѣше грозенъ по не поработи. Той съ ржка прѣгърнѣ рамѣната на расплаканото момче и съ единъ укорителенъ тонъ, въ който се забѣляваше обрашанне къмъ сплата на характера на по-младия братъ:

— Вилли, не ли божемя сме момчета!

Тоя аргументъ произведе желаемото дѣйствиe. Сълзитѣ на момчето се прѣсѣкохъ. То жълчишкомъ сѣднѣ на тротуара при водосточната вадица и си закри лицето съ двѣтъ си ржцѣ.

— Вѣстници, господине, не желайте ли вѣстници? Отъ привычка механически се истърва отъ устата на малкия вѣстникар тоя викъ;

бил подписан от 1500 избиратели, при всичко че властта въ Шумен е направила доста спънки да не се поднесе тоя протестъ.

Въ вчерашния 37-ий брой на *Шуменски Окръжен Вестник* е напечатано едно резюме от един протокол на Шум. Окр. Пост. Комиссия, въ който протоколъ се разглеждат нѣкои злоупотреби суми отъ доходъ бачъ на скелитъ Шумла-Родъ и Шейтанджикъ отъ прѣдседателя и члѣни-секретари на бившия съставъ на Комиссията, Г. Г. Тодоръ Ячевъ и Тод. Д. Поповъ. Постоянната Комиссия е постановила за прѣдаването на тия господинови подъ съдъ и се е вече отнесла до прокурора при Шум. Окр. Съдъ. Въ идущий брой на вѣстника си ний ще помѣстимъ цѣлия протоколъ.

Единъ приятелъ отъ Варна ни пита, какво значатъ думитъ „честний гражданинъ Кули“, които е сръбжилъ въ едно антрѣле въ 16 брой на вѣстникъ за Илия Т. Маджаровъ.

За тия, които не сж били въ Шуменъ, дѣйствително, сж непонятни тия думи, за това ний ги разясняваме. Въ нашия градъ за всѣки, който се напие, му казватъ „Кули го хваналъ“; а за тоя, който много често го „хваща Кули“, наричатъ го просто „Кули“.

Заминажъ нашитѣ народни депутати. Махвато се тѣ! Очисти се градъгъ Шуменъ отъ нѣколко Но за голѣмо нещастие, тѣ ще влѣзатъ въ священната ограда на законодателното тѣло. Ще си даватъ гласъгъ за парѣждането на татковината ни. Боже мой, боже мой! Хора, у които липсва най малката доза честностъ, които сж се деморализирали до въ коститѣ за своята ненаситна алчностъ, у които умственний имъ багажъ е величественна нула, сж прѣдставители на общественното мнѣние, изразители на нуждитѣ на онеправданий народъ Сражъ и позоръ!

Искаме да кажемъ още нѣколко думи. Обращае се къмъ Правителството. Тия хора сж били прѣдставители и въ други събрания. Единственното нѣщо, съ което сж се отличавали въ Камарата, е убийственното мълчание, а вънъ

но гласъгъ му не бѣше звънилъ, като да се моляше. Лицето му бѣше блѣдно.

—Ти върви напредъ, Вили, обраца се то къмъ тжжовното момче, което бѣше сѣдило: азъ сега ще дойдж. —Ти на ли ще намѣриши пжти самъ? Стантонстритъ 15, въ подземния етажъ И запомни, Вили, че ний двама сме момчета! Върви на дѣсно по край канала . . . азъ сегичка ще дойдж.

—Придружи ме до негдѣ!

—Не мож. Вили, Ще изгубя много, а пакъ ти самъ знаешъ, времето е пари. оставатъ ми само три и трѣбва да ги продамъ.

И като че да се въодушеви отъ думата „трѣбва“, той почж да вика пд-силно отъ прѣди: „вечерни вѣстници“, последне издание . . . , останжжж всичко три екземпляра! До виждане! Вили! Стантонстритъ, 15; ще можешъ ли да намѣриши?

Пд-малкото братче си трѣгж, нерѣшително сж наведена глава. По-голѣмото го испроводи сж поглѣда си; сетѣ сж нови сили почж да вика:

—Вечерни вѣстници и и и!

Тона на гласъгъ му обърж на себе вниманието на единъ добъръ минавачъ.

—Донеси тука, момче! Ама чи п здравъ дробове пмашъ! Имашъ ли да разжъниши?

—Толкова нѣмамъ, господине.

—питриги и подлостъ. Мечешка услуга ще искатъ да правятъ на Правителството. Много искатъ тѣ, напиржжж: растурянието на Постоянната Комиссия, каспранieto на градскитѣ избори, отчисляването на всички по способности чиновници, които не имъ вървятъ по водата, само и само да се усигорятъ въ свонти грабителства и насилня, да бжджтъ развързани ржцѣтѣ имъ за да задумватъ всѣкой онеправданъ гласъ. Ако Правителството послуша злобний имъ гласъ, нѣма да направи нищо, освѣнъ да посине *солъ на рани*тѣ. Нѣка сж върне и види тѣхнитѣ калпазански дѣла. Съ свонти подли сръдства за агитации, тѣ сж докарали до най голѣма деморализация турското население. По изборитѣ подкупитѣ сж занемали първо мѣсто; на мнозина сж раздавали по десетки левове, а изъ турскитѣ кафенета по 1 пакетъ тютюнъ отъ фабриката на Неджибъ-бей на пд-голѣмата частъ отъ турцитѣ. На турцитѣ отъ околнята сж давали увѣренне, че, ако гласуватъ за извѣстни кандидати, ще бжджтъ свободни да сѣкжтъ горитѣ; фактъ е, че сж изловени много турци да сѣкжтъ въ горитѣ безъ позволение. и на въпроса отъ стражаритѣ, отговаряли, че имъ се позволило отъ Шуменъ, защото сж гласували за извѣстнитѣ вече лица.

Всичко това сж факти, прѣдъ които не можемъ да замжжжж.

РАЗНИ.

Въ Цариградъ, както се види, продължаватъ да се тревожжтъ отъ свиждането на Г. Криспи съ князъ Бисмарка. Ако се върва на едно писмо, адресувано до *Политическа Корреспонденция*, това свиждане е прѣдизвикало незадоволствия спрямо Италия и нѣкакво недовѣрие къмъ Германия; то е още вѣспрѣло Портата въ пжтѣгъ, въ който тя се бѣше акажирала нѣкакъ безъ да иска, за едно приближаванне къмъ Руссия, и е хвърлило отново турската дипломация въ нейната стара неизвѣстностъ, която я спира да прави всѣко движение. Резултата отъ тия парадокси и отъ тия отчасти противорѣчиви мнѣния е здравото рѣшенне да не се оставя да се увлѣче къмъ никаква пинципата, отъ страхъ да не бжде задължена да

—Тогава вземъ всичкитѣ.

Малката фигура на момчето се исправи и свитѣ му очи поглѣдахъ съ укоръ на човѣка.

—Азъ продавамъ, господине, но не прося.

—Това добръ го знаа азъ, мило момче, и не мисля да ти давамъ милостиня. Занеси ги на майка си!

—Тя вчера умрѣ.

—Горко момче!

Лъскавитѣ думи на непознатия покрѣтихъ момчето; неговитѣ очи се насълзихъ. Но слабостта му се продължи само за минута; то енергически си издигж главата . . . и побржа да продаде останжилѣ броеве.

—Пжкъ остави останжилѣ броеве, момче, и си иди въ кжщи!

—Не мож, господине, не губя врѣме. Азъ съмъ най голѣмия въ семейството . . . азъ знаа че врѣмето е пари Благодаря ви.

Малката му ржка въ видъ на поклонъ се досѣгж до шапката му и то се проврѣ изъ навалицата. Звънтливия му гласъ се чуваше на протѣгнати ноти изъ кетинхялата вече улица

—Вечерни вѣстни ц вземте вечерни вѣстници!!!

плаща разноскитѣ. За сега не се срахуватъ, отпестина, отъ никакъвъ актъ за насилне отъ страна на Руссия, нѣ знаятъ, че тая сила глѣда да държи водата мжтна, за да може да лови риба, катато поиска. Много се сжмняватъ, че въ Петербургъ мислятъ за едно формално отвърляние на Берлинскитѣ трактатъ, нѣ това което не е сжмнително, е че Руссия никога не ще се поколебае да се отърве отъ тоя трактатъ, щомъ за това тя искаже желание и се убѣди, че външнитѣ обстоятелства позволяватъ осжществленieto на това.

Това, което *Новата Свободна Прѣса* похвалява най много въ Г. Криспи, е че мждростта, дължими на опитността, не ще попрѣчи на тоя политически мждъ да има още пнтусиямъгъ на младостта. Въпрѣки всѣко неизбежно прикриванне въ подобни обстоятелства, декларациитѣ на Криспи ще докажжтъ, че той сключилъ въ Фридрихеруе единъ здравъ съюзъ, който налага задължения на контрактующитѣ страни. Тоя съюзъ ще е миролюбивъ, нѣ, естествено, отпавенъ противъ всѣкого, който би поискалъ да смути мира. Това не ще рѣче, че се касае тжкмо до Франция, нѣ ако се разглѣда добръ, има мѣсто да се чудимъ за мълчанието, което Г. Криспи е напжлъ спрямо Руссия. Ще има, безъ сжмнение, нѣщо противорѣчиво на италианскитѣ президентъ министръ, който, слѣдъ като е далъ миролюбиви увѣрення, свършилъ, като е обадилъ, че ще бжде нужно да води война съ Абисиния. Но тая ексцендиция, популярна поне мжду италианцитѣ, ще бжде абсолютно нужна за престижа на Италия. Усѣхитѣ, които ще придобие италианското знаме, ще докара за Г. Криспи една популярностъ, която ще параства всѣкого.

По мнѣнието на *Германската Газета*, декларацията на Г. Криспи, че Италия ще дѣйствува въ съгласие по-сухо-съ двѣтѣ държави отъ централна Европа по-море-съ Великобритания, ще бжде твърдѣ злѣ поерѣжжжж въ Франция. Тоя вѣстникъ забѣлѣзва, че програмата на Г. Криспи е достойна за тоя старъ защитникъ на свободата, който, колко и ревностенъ де е да заварди величieto на Италия, ще може въ дадения случай да се покаже, че е дипломатъ колкото мждръ, толкова и умѣренъ.

Генералъ Бронсартъ Шелендорфъ, слѣдъ като прѣглѣдалъ подробно всичкитѣ укрѣпления по русско-германската граница, поднесълъ на Императора проекти за нови укрепления, за допълнение на настоящата система.

Императора и маршалъ Мольтке одобрили тия проекти и отъ нѣколко дни пасамъ се почнжло построяването на нови фортове около Грауденцъ и Торнъ.

Въ едно събрание отъ офицери на берлинскитѣ гарнизонъ, маршалъ Мольтке направилъ слѣдующето съобщение:

Бжджщата война, казалъ старий маршалъ, ще бжде такава, въ която знанието стратегическо и за командване ще струватъ най-много. Нашиятъ войни и побѣди сж изучили неприятелитѣ ни, които на брой сж колкото насъ, имжтъ сжщото въоръжение, сжщия куржжж; нашата сила ще се състои въ направляване, командването, а съ една дума, въ генералния пжабъ, за когото азъ съмъ посвѣтилъ последнитѣ дни отъ моя животъ. На тая сила нашиятъ неприятелъ можжтъ да ни завиждажъ, нѣ не можжтъ да я иритежаватъ.

Черв, който прояде желъзните релси.

Единъ нѣмски журналъ съобщава за единъ ново-откритъ паразитъ, който се храни изключително съ желъзо и се нарича „railvoge“ или филоксера на релситѣ по желъзния пѣтъ, защото причинява страшни повреди на релситѣ. Една изъ обикновеннитѣ причини за искачанieto на треноветѣ отъ релситѣ е повреданieto на самитѣ релси, причина, която оставаше до послѣднe време неразяснима и за откриванieto на която сж били причина нѣколко нещастни случаи въ треноветѣ все на едно и сжщо мѣсто по пѣтътъ изъ Хагенъ въ Зигенъ. За прѣдпазване на под-нататѣлни нещастия, администрацията на желъзния пѣтъ е настанила постояненъ надзоръ и чрѣзъ шестъ мѣсеца открили, най-сетитѣ, че повърхнината на релситѣ на едно мѣсто била цѣла проѣдена отъ червитѣ по-вече отъ на 100 метра дължина и че на нѣкои мѣста релситѣ сж били толкова развалени, щото изгледвали да сж напромушени. Може човѣкъ да си прѣдстави очудванieto или, по-добрѣ да кажемъ, уплашванieto, което е причинила тая напасть мѣжду членоветѣ на администрацията. Незабавно билъ издаденъ приказъ внимателно да се изучи тоя гризачъ и въ сжщото време да се взематъ мѣрки за запазването на желъзния пѣтъ отъ тоя зловреденъ червей.

„Railvoge“ (названието на червея), както се е узнало отъ издирванията, е червъ два сантиметра дълъгъ и дебелъ колкото жбѣтъ на вилицата; болята му е ясно-сива и на прѣдната частъ на главата си на мѣсто два вѣса (мустачки), има двѣ малки жлъзници, които съдържатъ въ себе си една извънмѣрка ѣдлива тѣчностъ, съ която червея прѣзъ всѣки десетъ минути намокря желъзото. Тая тѣчностъ съ разрушающето си дѣйствиe прѣвраща желъзото въ едно гъбесто вещество съ раждива боя, което е единичката храна на това животно. Тия червеи никога не се срѣщатъ по единъ, но слѣдватъ единъ слѣдъ другъ цѣла партия, обикновено по два на рѣдъ.

Първитѣ черви намазватъ съ ѣдливата тѣчностъ желъзото и по тоя начинъ го приготвятъ за храна на тия, които слѣдватъ слѣдъ тѣхъ; прѣзъ всѣки два или три метра тѣ се промѣняватъ: прѣднитѣ се спиратъ, а диритѣ излизатъ на прѣдъ имъ. Слѣдъ мѣсецъ време, достатъчно надебеления червъ се заравя на нѣколко милиметра въ земята, оприда си мѣхоница и се завива въ нея въ дълбоко. Тая мѣхоница, на голѣмина колкото гъчи яйце, лѣсно се размотава и дава отъ двѣ до три хиляди метра жица, която по изгледъ и здравината си е прилична на най-добъръ стоманенъ (челиченъ) телъ. Тия гѣвки жици сж съвършено згодни за да се пѣтъче отъ тѣхъ платъ отъ най-високо качество. До сега подобни черви бѣхъ извѣстни въ Китай, гдѣто тѣ толкова много високо се цѣнятъ, щото китайското правителство наказва съ смъртъ всѣкого, който намисли да ги изнесе извънъ прѣдѣлитѣ на небесната империя.

Електрическо осветление на единъ манастиръ.

Единъ отъ женскитѣ манастири въ Мюнхенъ,

църквата и школата му, прѣдъ видъ на здравостъшни причини, се освѣтява въ настоящее време съ електричество. Тоя е първия християнски манастиръ, който се е рѣшилъ на такова нововъзкръсване. Но при това трѣбва да прибавимъ, че още въ 1877 година електричеството е било въведено за освѣтление въ една отъ джамитѣ въ Цариградъ. Ето гдѣ, дѣто ще рѣче, е направена първата крачка. Мохамеданитѣ сж разсѣдили твърдѣ практично: което Коронътъ не запрѣтѣва, — то е дозволено; а електричеството той не запрѣтѣва.

До почитаемата редакция на в. „Народно Съзнание“.

Две-три думи за отговоръ.

Г-не редакторе!

Въ 16 брой на Вашия вѣстникъ, 15 т. м., патриота — либерала (sic), отъ нашия градъ, г-нъ Никола Ивановичъ Мирский, като Ви се оправдава, че не билъ, ужъ, *исхвърленъ тѣжественно отъ прѣдседателството на комитетъта* „България за себе си“, и че не билъ *шарлатанинъ и експлоататоръ съ чуждо име* (безъ да даде факти, че не е), мѣжду другото, казва, какво: „*че азъ — Жълтоци, Баймевци, Луковци и Мерачиевци сме били поневоля, днесъ, Радослависти, утрѣ — Стамболисти.*“ Какви сме ние, приятелитѣ ни, мисля, добрѣ ни познаватъ. Азъ му казвамъ най-вѣрното, че г-нъ Мирский, днесъ, е *подлецъ*, а утрѣ — *Цанковистъ*. За сега толкова. Въ знакъ признателности, поднасямъ *патриоту — либералу* г-ну Николаю Ивановичу Мирскому народната поговорка: „на една кола грънци, една сона стига.“ — Това за успокоение и свѣдене.

Варна, 22 Октомвр.
1887 г.

Съ почитание:
Ст. Жълтовъ.

ТЕЛЕГРАММИ.**Отъ Агенция Хавасъ.**

Виена, 14 Октомвр. Извѣстиятъ отъ Берлинъ, че царътъ ще тръгне за Русия къмъ срѣдата на мѣсецъ Ноемвр. като мине прѣзъ Германия. Единъ специаленъ тренъ го чака вече на руско-германската граница.

—Туринъ, 14 октомвр. Г. Криспи обявилъ, че Италия е приятелка на венчикитѣ сили, ако и да има съ нѣкои по интимни сношения. Италия, казалъ премиеръ-министра, е съюзница връхъ континента съ централнитѣ сили, и тя работи по море въ съгласие съ Англия, но не заплашва никоя държава. Свиждането въ Фридрихсруе има за единствена цѣль поддържанieto на мира. Въ Истокъ, Италия слѣдва една политика справедлива и въ полза за автономията на балканскитѣ народности.

За да стѣгне връзкитѣ на мира, Италия ще поднови търговскитѣ си договори съ Австрия и Франция. Въ Африка Италия иска само една демаркационна линия мѣжду своята колония и Абисиния.

—Варна, 14 Октомвр. Полицията е арестовала едно лице, което използвало, че било подкупено и испратено да посѣгне връхъ живота на Н. Височество княза Фердинанда. Любопытни подробности по тоя комилотъ ще има скоро обнародвани.

—Парисъ, 15 Октомвр. Вѣстницитѣ приематъ съ една голѣма резерва словото на г. Криспи. Тѣ мислятъ, че ако Италия желае мира, трѣбаше да търси съюзъ съ Франция, а

не да се съюзява съ Германия, която, сама, смущава мира въ Европа.

—Лондонъ, 16 Октомвр. Times вѣрва да знае, че царътъ, на връщане за Петербургъ, ще мине прѣзъ Берлинъ.

—Парисъ, 16 Октомвр. Избраната отъ камарата комисия е благоприятна на прѣдложенieto да се назначи една анкетна комисия по злоупотребленията съ декорациитѣ. Мисли се, че ако камарата приеме това прѣдложение, г. Гревс ималъ намѣренie да подаде оставка.

—София, с. д. Събранieto ще засѣдава най-малко два мѣсеца. Главнитѣ законопроекти, които то ще изучи, се отнасятъ върху слѣдующето:

Промѣнение на главнитѣ съвѣти; ново териториално раздѣленie; намаляване на оклопнитѣ и общинитѣ, за да се направятъ економни; измѣнение на цивилната и криминалната процедура; законъ върху кражбата; правилникъ за културата на приютитѣ; потвърждаване на телеграфо-почтенскитѣ конвенции; събиране на прѣмитѣ даждия; измѣнение на избирателния законъ; най-сѣтитъ изучаване бюджета.

—Парисъ, 17 Октомвр. В. „Правда“ казва, че г. Гревс, който искаше да си даде оставката, се съгласилъ да отложи рѣшението, слѣдъ като се разговарилъ съ г. г. Рувьери, Ройеръ и Флоке, които му обявили, че много депутати ще се възвръжатъ на първото си вотирание, когато нѣжъ се покаже, че това вотирание ще даде мѣсто на двусмисленостъ.

—Виена с. д. Императора като отговарилъ на словата на прѣдседателитѣ на делегациитѣ, казалъ, че той може да констатира съ задоволствие, че вѣстнитѣ отношения на монархията сж непрѣмливо благоприятни и удовлетворителни, че политиката, постоянно слѣдвана отъ правителството, клоняща за поддържане мира и правата на държавата, основани върху трактатитѣ, намира не само едно цѣнно приемане, нѣ още и една силна поддръжка. Българскиятъ въпросъ не е още откъменъ, нѣ Императорътъ много се надѣва, че той ще одържи и за напредъ своя мѣстегъ характеръ и ще бжде окончателно рѣшенъ по начинъ да докара желанията на българитѣ приемливи въ съгласие съ трактатитѣ и интереситѣ европейски. Ако Европа е продължително обладана отъ духътъ на неизвѣстността и, ако отъ това, правителството е принудено да не се оставя да се надирѣдвари отъ никого въ грижитѣ които да полага за военнитѣ сили на монархията, при велико това, справедливо прѣдложенieto, че непрѣстѣнитѣ усилия и тѣсното обличаване на силитѣ, които сж въ съгласие за поддържанieto на мира, ще спрѣтъ сжщо и за напредъ, щото той да не бжде смутенъ.

—Цариградъ, 18 Октомвр. Въврѣки опроверженията и увѣренята на г. Криспи, Портата вѣрва, повече отъ другъ пѣтъ, Триполи застрашенъ и зема мѣрки за прѣдпазване. Спорѣдъ достигнитѣ до Портата свѣдения, Италия щѣла да приготви за това едигъ корпусъ отъ 100,000 души.

—Римъ, 19 Октомвр. Агенция Стефани, спорѣдъ една депеша отъ Цариградъ, обявява за съвършено неосновна новината, че Портата вѣрва Триполи застрашенъ отъ Италианцитѣ; увѣряватъ, напротивъ, въ официалнитѣ свѣтъ, че Султана е доволенъ отъ разговоритѣ на княза Бисмарка съ г. Криспи, които сж имали цѣлостъта на империята за основа въ бжджитѣ съглашения.

Излизанieto на вѣстника ни се забави твърдѣ много, понеже при цензуриранieto му се извади по нѣщо отъ нѣколко колони, около една колона. Като не се позволява оставяне празни колони, цѣлия вѣстникъ се отново размѣсти и допълни съ новъ материалъ.